

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 1.

1ste januar 1893.

19de aarg.

Det er nok paa tide at komme i jeng.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I pakke til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Den bedste nyaarsbøn.

Glædeligt nyaar! Det er vort nyaarsønske, vi ønsker andre det, og vi vil gjerne have det selv. Men skal ønsket faa nogen magt, maa det blive til bøn. Derfor lad os, kjære smaa venner, begynde det nye aar med at bede! Og hvad skal vi saa bede om? I husker nok den gamle kong Salomo. For ham aabenbarede Gud sig, da han var bleven konge, og gav ham lov at bede om, hvad han vilde. Da bad Salomo om et forstandigt hjerte til at dømme Guds folk ret. Og Herren fandt behag i hans bøn og gav ham baade visdom og alle andre ting dermed. Nu siger Guds ord ogsaa til os angaaende dette nye aar: beder, og I skal faa! Og skal jeg vise eder, hvad jeg tror, der er den bedste nyaarsbøn, slaa op i eders bibel og læs det 12te vers i den 51de af Davids salmer: „Gud skab i mig et rent hjerte, og forny en stadig aand inden i mig!“ Bedre end alle de mange ting, som I kan ønske eder i det nye aar, er et rent hjerte, et hjerte, som bliver frit for alt det flygde, som har plettet eders hjerter i det gamle aar. Ja, lad os bede om, at det saaledes maa blive et nyt aar, at vi maa faa kræfter til at aflægge den usandhed og ulighed, den ondskab og egenkjerlighed, den urenhed og alle de andre fæle ting, som har fundet rum i os i det gamle aar, og vi maa faa et rent, nyt hjerte, som er stadig i at se op til Jesu og arbeide paa at ligne ham! Det er sikkert,

at Guds naade er ikke mindre end i gamle dage, og den, som beder den bøn af hjertet, skal nok erfare, at Gud kan give os — ligesom Salomo — først det, vi beder om, og saa alle disse andre ting desuden. Saa-dant et glædeligt nyaar ønsker vi eder i Jesu navn!

Eneboeren i skoven.

En julefortælling.

1. De to søstene i den gamle hytte.

Hvorfor bor du saa alene her ude i skoven, gamle Martin“, sagde den lille Lotte. „Lei dig hellere et værelse inde i byen, saa er du ialfald blandt mennesker.“

„Det vilde ogsaa være en fordel“, svarede den gamle med en haansf latter, „det er netop for at slippe at være blandt andre mennesker, at jeg har bygget dette lille hus herude. Saa faar jeg ialfald lov til at være alene, og andre slipper for at bekymre sig om mig og mine anliggender.“

„Men det er saa bedrøveligt alligevel, at du skal være saa alene“, svarede Lotte.

„Du er et barn og har ingen forstand paa det“, sagde den gamle med haard stemme.

„Menneskene duer allesammen ikke noget.“

„O nei, gamle Martin, nei“, bad Lotte.

„Det maa du ikke sige. Der er nok onde mennesker, men der er ogsaa mange snille.“

„Fortvilet faa!“ mumlede den gamle.

„Gamle Martin!“ udbrød pludselig Lottes ældre broder, Henrik, som havde staaet henne ved vinduet og forsøgt, saa godt han kunde, at stoppe et hul, hvorigjennem regnen strømmede ned. „Hvis alle mennesker er saadanne, som du tænker, saa fandtes der jo heller ikke nogen kjærlighed paa jorden.“

„Børn“, sagde den gamle med skjælvende stemme, „jeg er gammel og har seet ikke lidet af verden, men tro mig, naar jeg siger, at siden min mor døde, har ikke et menneske

holdt af mig, ikke et eneste. Gode venner har jeg nok haft, da jeg var rig og lykkelig; men det var ikke mig, de havde kjær, men blot mine penge."

"Men din mor elskede dig dog", sagde Lotte.

"Ja, mor elskede mig tusend gange mere, end jeg fortjente", sagde Martin med et tungt suk.

"Og vi er ogsaa glade i dig", vedblev Lotte kjærlig.

"J? Ja, det synes næsten, som om I skulde være en smule glade i mig. Men I er bare børn endnu. Det vil ikke være længe, før I ganske vil glemme mig, og gamle Martin vil igjen være alene som før."

"Nei, det vil du ikke", sagde Henrik horte ved vinduet.

"Og selv om vi gjorde det", sagde Lotte — selv om intet menneske mere brydde sig om dig, saa har dog den gode Gud dig kjær, gamle Martin."

Den gamle sad først taus en stund. Derpaa sagde han sagte: "Jeg vil tro, at Gud har eder kjær, men mig? Hvad kjærlighed har han hidtil vist mig i mit lange liv?"

Lotte saa forstrækket paa den gamle; men da hun følte hans graa, stikkende øine hvile paa sig, gled hun rask ned fra bænten, foldede sine hænder og sagde andægtig: "Saa har Gud elsket verden, at han har sendt sin søn den enbaarne, forat hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige liv."

Ogsaa Henrik havde foldet sine hænder og sagde ordene sagte med. Den gamle saa fra den ene til den anden.

"Det har jeg som barn lært af min mor", mumlede han og lagde i dybe tanker haanden paa Lottes lyslokkede hoved.

"O, hvor kold du er! Skal vi ikke gjøre op varme for dig!" udbrød barnet.

Den gamle svarede ikke ja, men heller ikke nei. Børnene fik fat i nogle fliser og gab sig begge to til at blæse paa de halvt

udslukkede gløder, og snart efter lyfte en klar ild paa skorstenen.

"Kunde jeg nu ikke faa lov til at koge suppe for dig?" sagde Lotte.

"Nei, lad det være, barn", knurrede gamle Martin. "Jeg drikker aldrig andet end te."

"Men tror du ikke, at jeg kan koge te da?" udbrød Lotte stolt. Og tænk—gamle Martin hentede nøgelen til skabet og lod børnene stille, som de vilde, og det varede ikke længe, før Lotte kunde byde ham en stor kop varm te, som tilligemed et stykke brød var hans sedvanlige aftensmad.

Teen smagle denne gang den gamle bedre end ellers, og brødet forekom ham ogsaa mindre haardt, og grunden dertil var ikke alene den, at det var ferstt.

2. Et søndagsbesøg.

Den næste morgen var gamle Martin børnenes første tanke. De syntes, at han den foregaaende dag havde seet saa syg og elendig ud, og moderen sagde: "I faar gaa bort til ham idag igjen. Jeg har en flaske med hostedraaber, som I kan tage med til ham."

Den gamles ansigt lysnede, da om eftermiddagen børnene traadte ind i hans stue. Hostedraaberne blev han meget glad over, og saa havde Lotte paa veien plukket en pen buket til ham.

"Det er søndag idag, saa vi faar pynte lidt hos dig", sagde hun.

"Saa det er søndag idag! Det er altsaa derfor, I ogsaa har saa pene klæder paa!"

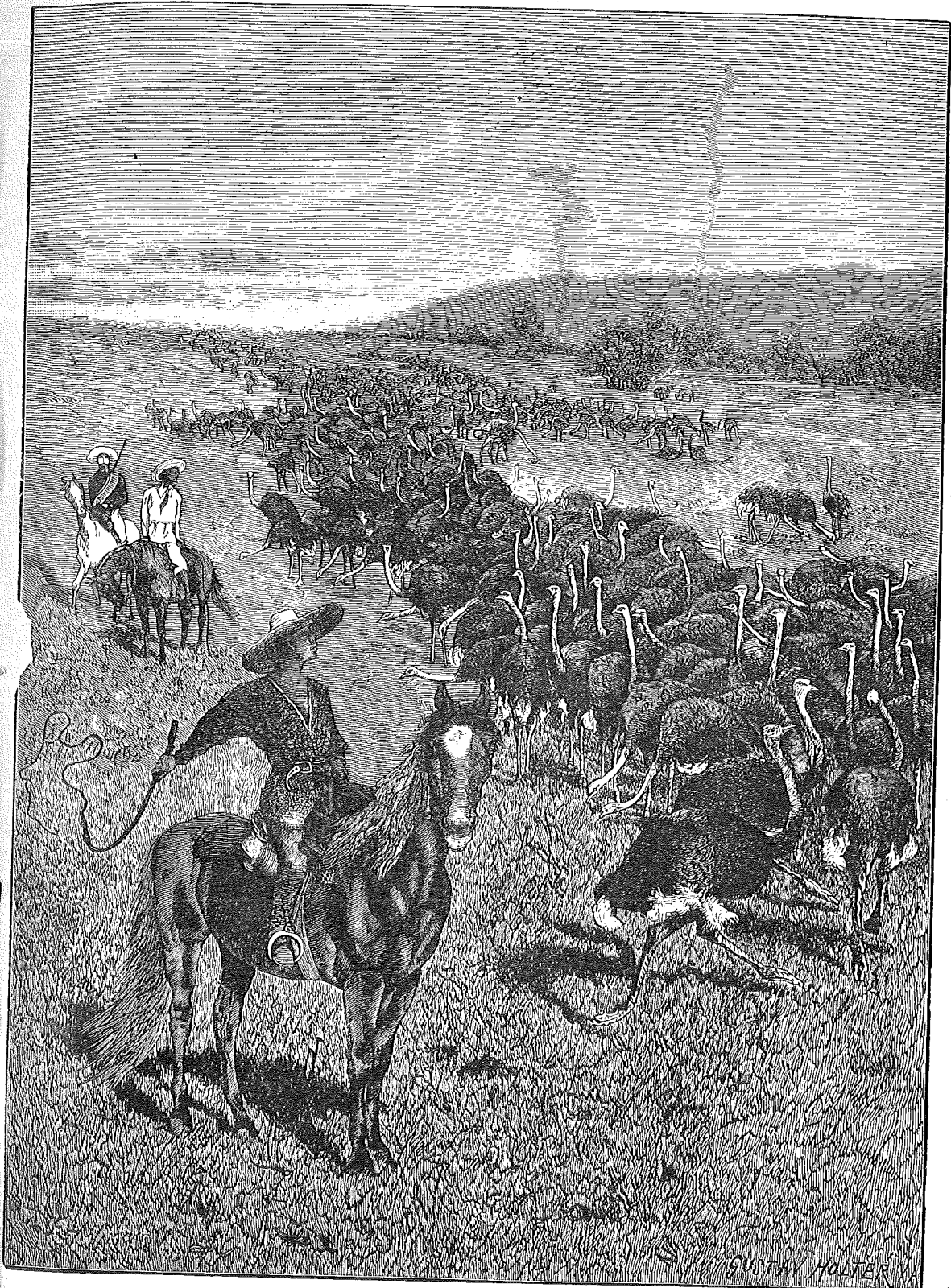
"Vidste du virkelig ikke, at det var søndag!" udbrød Henrik forstrækket.

"Nei, det vidste jeg ikke, mit barn!" sagde den gamle ligegyldig. "Men det kan ogsaa blive det samme. For mig er det fuldstændig ligegyldigt, hvilken dag i ugen det er. For mig er alle dage lige."

"Ja, ja", fortsatte han efter en stunds forløb, "da jeg var ung og gik paa skolen, syntes ogsaa jeg, at søndagen ikke var som

Gamlemor i skoven

GUTHY HOLTZ

En strudskehjerd i Kaplandet.

andre dage; men naar man kommer ud i aarene, bliver det anderledes. Om kort eller lang tid vil det gaa eder ligedan . . ."

"Nei, det vil aldrig blive saaledes med os, at vi ikke stulde vide, naar det er søndag!" sagde Henrik bestemt, og Lotte bemærkede:

"Du glemmer nok, at søndagen er for alle mennesker, ikke alene for skolebørn."

"Jeg tror gamle Martin slet ikke ved, hvem der har givet os søndagen", udbroød Henrik og begyndte at le høit, men tilslut blev han igjen alvorlig og sagde:

"Du tænker vist ikke meget paa den gode Gud, Martin?"

"Omtrent saa meget og saa lidt som andre voksne, og omtrent saa meget, som I vil komme til at tænke paa ham, naar I bliver voksne og kommer ud i verden", svarede han grættent.

"Jeg forstaar ikke, hvorfor du altid snakker om, naar vi bliver voksne", bemærkede Henrik. "For Gud er det dog det samme, enten man er liden eller stor. Ikke sandt Lotte?"

"Jo", sagde Lotte, "for Gud er alle mennesker børn; han er jo ogsaa alles fader."

"Ved du ikke, gamle Martin", kaldt Henrik ind; han syntes, han havde fundet et nyt slaaende bevis, "at voksne ligesaa meget som børn siger: Fader vor', naar de beder til ham?"

"O, gamle Martin! Og dette har du ikke vidst, at den gode Gud er din fader. Det er vel ogsaa derfor, du har ment, at ingen elskede dig."

"Børn!" sagde den gamle, "I mener det, men I har lidt greie paa, hvad I snakker om. Hvis jeg var frisk og sterk, vilde jeg heller ikke bryde mig om eders snak; men saa svag, som jeg nu er, gjør eders alvorlige tale indtryk paa mig. I hele nat har jeg ikke kunnet faa af tankerne det ord, som I igaar nævnte for mig, og saa kom jeg til at huske paa et andet, som jeg ogsaa havde lært af min mor. Hvor-

ledes var det nu, det lyd? Men nei — jeg vil ikke tænke paa slikt. Fortæl mig heller noget morsomt."

"Men det er vel intet sørgeligt, at den gode Gud elsker dig og er din fader?"

"I har let for at snakke om faderfærlighed", sagde den gamle i en bitter tone. "I er lykkelige og har alt, hvad I behøver og ønsker eder. Men hvis det engang bliver anderledes, hvis ulykken rammer eder, og I kommer til at blive saa alene, saa elendige, svage og syge som jeg nu, saa tænker jeg, at I ikke længere taler paa den maade."

(Fortætttes.)

Fritænkeren ved sit barns dødsfeng.

Et engelsk tidskrift læses følgende:

Custon Hastings var en vantro mand. Hans barn laa sygt af skarlagensfeber. Di triste døgn var forløbne. Custon Hastings havde indtrængende bedet om, at hans hustru, der selv om dagen havde haft tegn til et ildebefindende, skulde gaa tilsengs. I nattens stille timer vaagede han saaledes selv alene ved den lilles seng og gab med et elskende faderherte agt paa den lille Evas urolige slummer. Det var henved midnat, da denne søvn afbrødes. Barnet vendte sig af og til urolig og saa næsten vidt omkring sig.

"Hvorledes er det med dig, min lille yndling?" spurgte Custon Hastings i en tone, fuld af ømhed.

"Hvor er moder? Eva behøver moder for at bede", lyd svaret.

Custon Hastings havde ofte seet sit barn knæle med sammenslavede hænder ved siden af sin moder for at bede sin aftenbøn.

"Moder sover", svarede han nu, "naar hun vaagner, skal jeg kalde paa hende."

"Nei, nei, fader; Eva sover da."

"Saa vil jeg straks vække hende, kjære Eva", og han vilde straks have reist sig; men Evas lille haand hindrede ham.

"Væk ikke stakkars moder; fader beder med Eva."

„Vil Eva bede for fader? Ved da, mit barn“, tilspøiede han, da han merkede, at uagtet lille Evas hænder var sammensfoldede og Dinene lukkede, hun dog forblev taus.

„Eva er for syg, fader; Eva kan ikke tale saa meget, fader skal falde paa knæ og bede, saaledes som moder gjorde forrige nat; vil du ikke det, fader?“

Custon Hastings kunde ikke modstaa denne bedende stemme.

Han faldt paa knæ, lagde sin haand over sit barns foldede hænder, og for første gang i mange aar læste han Herrens bøn, den han som barn havde lært paa sin moders knæ. Ved en saadan anledning, under saadanne omstændigheder, kunde han ikke udtale disse hellige ord uden indtryk paa sin egen sjæl. Custon Hastings forstod, i det mindste for en del, deres dybe betydning; han følte i denne stund al sin afhængighed af Gud. Han forstod, siger vi, men han bævede ved denne tanke. Han følte uholdbarheden af sine vantroe meninger, og hans hjerte slivnede af frygt, da de ord: „Ste din vilje, som i himmelen, saa og paa jorden“, langsomt banede sig vei over hans læber.

Beroliget af de herlige ord blev Eva stille og syntes at sove, men kun nogle minutter. Hurtig, med sterkere stemme, end der i mange dage var bleven hørt i dette værelse, raabte hun: „Fader, fader se derop, fader!“

Hendes øine var rettede opad, medens et glad smil legede paa hendes læber, og hendes arme rakked opad, som mod et himmelsk syn.

„Eva kommer“, raabte hun igjen. „Tag Eva!“

„Vil Eva forlade fader?“ raabte Custon Hastings, idet han slog sin arm om hende, som om han frygtede, at hun virkelig skulde tages fra ham. Med øinene slivt vendte opad fremhvilsede Eva med døende stemme; „Fader kommer ogsaa — bedstefader — lille broder — kjære fader.“

Det sidste ord kunde blot opfanges af kjærlighedens lyttende øre. De opløstes i et sul, og Custon Hastings følte, da han betragtede hendes smilende ansigt, at hun virkelig havde forladt ham for stedse.

Og dog — ikke for stedse. Fra denne stund søgte han Herren og har nu fulgt sit barn til herlighedens land.

(„Missionsvennen“).

En skjøn arvedel.

Mangen opløstende og ophøiet sang har jeg hørt i mit liv; men en melodi glemmer jeg aldrig, den lever dybt i mit hjerte fra min tidligste barndom. Den er saa mægtig, at den løfter alt det, som har lagt sig paa hjertet i løbet af de mange aar, at den kan staffe sig rum og trænge igjennem. Derfor ved jeg ogsaa, hvem der har været de betydeligste sangere for mit liv.

Jeg ser os endnu sidde paa træbænken ved thyndebordet, over hvilket i en spalte af bjælken under loftet baade sommer og vinter sad et straa med to aks, som først fjernes, naar en af søllene havde været saa lykkelige at finde et lignende, nyt straa paa marken. Der istemmede mine forældre, før vi gik til ro, og vi sang alle med:

„O Jesus, du min glæde,
Du dine vinger brede
Og sænke om os ned.“

Og naar vi saa havde sagt „god nat“ og vilde gaa til soveværelset, gav fader os hver aften den formaning med: „Børn, glem nu ikke eders bøn!“

Det er en skjøn arvedel, mine forældre har efterladt mig. De har sunget mig deres minde ind i hjertet. Intet billede af dem har jeg i albumet, men i hjertet har jeg det, og naar den gamle melodi begynder at klinge, saa lyser mine forældres ansigter for mig. Man kunde byde mig saa meget, man vilde, den arvedel vilde jeg ikke undvære.

(„Skirtel. søndagsbl.“)

Strudsehjorde i Kaplandet.

(Med Billedde.)

Strudsene er som bekendt jordens største fugle. De bliver 2 til 2½ meter høje eller næsten som en mand til høft. De er nogle besynderlige dyr med det lille hoved, den lange, næsten nøgne, højrøde hals og de høje kraftige ben, der med en umaadelig hurtighed fører dem frem over flettelandet. Flyve kan de jo ikke, om de end med sine vingeflag forstaar at øge sit raske løb.

Allerede hos de gamle romere — for et par tusend aar siden — var strudsene efterspurgt fugl. Man havde alt da lært at sætte pris paa dens nydelige fjær; men man dræbte den ogsaa for at faa dens hjerne, som romerne ansaa for en kostelig lækkerbidsten. I vore dage er det omtrent blot for fjærenes skyld, at man driver strudssejagt; dens overmaade smukke hvide og sorte fjær er nemlig en vigtig handelsvare. Man forfølger fuglen paa raske heste og søger at dræbe den med slag i hovedet; hvis man vilde skyde den, kunde man nemlig komme til at faa blod paa dens smukke fjær, som erved vilde tabe i værdi.

Da strudsenes antal paa grund af de haarde forfølgelser i tidens løb blev mindre og mindre, og derfor strudssejærene steg i værdi, begyndte man at gjøre forsøg paa at opdrætte disse dyr i store hjerde. Dette lykkedes over forventning, og i de senere aar har strudsavl været en betydelig indtægtskilde i Syd-Afrika.

Medens man tidligere fik de værdifuldeste fjær fra Kairo, Algier og nogle byer ved det røde hav, er i de sidste aarrækker Kaplandet fornemmelig bleven det sted, hvorfra Europa forsynes med strudssejær. Nu sælges der hvert aar fra Kapstaden for adskillige millioner kroner af disse fjær.

Hver ottende maaned kan strudsene beroves sine fjær. Det er særlig vingefjærene og tildels halefjærene, som har større værdi; de korte sorte fjær paa deres krop har liden betydning for handelen. Efterat fjærene er tørrede noget, bliver de pakkede i bundter paa 100 stykker og føres ned til selve Kapstaden, hvorfra de sendes til Europa.

Oplosning paa bogstavgaaden i nr. 51.

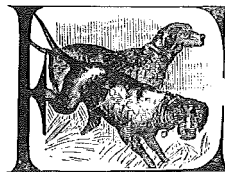
Føstebalsbræen.

Billedgaade.

$\frac{G}{1}$

S_h

RI RI

NS

G

